

Na plesu.

„Le zaigraj nam, godec,
Zaplešemo da spet,
Saj zdaj v predpustnem časi
Norčav je celi svet!“

S plesalkami plesalci
V kolo se zavrte,
Gore jim mlada lica
Oči se jim žare.

Med njimi se vrtiva,
Objemaš me tesno —
Ah, svet norčav ostane
Vso večnost naj tako ...

Kristina.

Življenje japonskega ženstva v višjih slojih.

Pokorščina je že od nekedaj glavni gonilni stroj japonskega socialnega mehanizma; celó prvi minister smatra svojo sveto dolžnostjo, da je za cesarjem z brezpogojno pokorščino vdan svojemu očetu, če ga še ima. Že iz mladih nog zabičuje se Japonki, in naj si bo še tako visocega rodu, po dvajsetkrat na dan, da se mora koncentrovati njeno življenje okoli treh dolžnostij pokorščine in sicer: dokler je samica, bodi pokorna svojemu očetu, kot soproga svojemu možu, v slučaju vdovstva pa svojemu najstarejšemu sinu.

Japonka se omoži le na ukaz svojega očeta. Kadar jej oče predlaga ženina, sta jej na razpolago samo dve poti, namreč: ali ga vzame, ali pa ostane samica. Po ljubezni se ne vpraša, zakoni, na podlagi srčnih čuvstev, so izključeni, kajti Japonka še celo s sorodnim možkim osebjem sme občevati le pod tem pogojem, če je kedo drugi poleg. V višjih slojevih in posebno v starih rodovinah se pa sploh ne sme zabavati z nobenim možkim.

Ali ... „Ljubezen je bila, ljubezen še bo“, to velja tudi v Japoncih. Čeprav trde stariši, da njih hčerke nimajo srca, vendar to nič ne pomaga, kakor vemo i me Evropejke!

Pa uboga Japonka! Če ljubi, ljubi brez vsacega upanja in še potoziti ne more nikomur! Niti pri lastnej materi ne more in ne sme iskati tolažbe, nema resignacija, to je konec njenega čuvstvovanja! In če noče ubogo bitje do konca dnij zvesto ostati brezupnej ljubavi, tedaj mora vsprejeti moža, katerega so jej preskrbeli stariši.

Japonska dekleta može se navadno s 17 leti in sicer je mož navadno bogat, imeniten, pošten, če je možno mora se ponašati s prednikijunaki. Ženin pošlje nevesti in njenej obitelji običajna darila, mlada ženska